

[Finansministeren.]

man tilstræbe så vidt muligt at ansætte indkomstgrundlaget, så at det svarer til den indkomst, der kan forventes i indkomståret 1970. Dette gælder både for A- og B-indkomst.

Fastsættelsen af den forventede fremtidige indkomst må altid bero på et skøn. Udgangspunktet for dette skøn må være den enkelte skatteydere indkomst- og formueansættelse for skatteåret 1969-70 samt de oplysninger, han eventuelt har givet i det indsendte forskudsskema. Hvad enten skatteyderen har indsendt forskudsskema, eller der alene foreligger oplysning om hans skatteansættelse for skatteåret 1969-70, må skattemyndigheden tage stilling til, om forskudsregistreringen kan foretages alene på grundlag af disse oplysninger, eller om der efter bestemmelserne i kilde-skattelovens § 53, stk. 1 og 2, skal ske en ændring. Ud over rent konkrete oplysninger om den enkelte skatteydere forhold, som skattemyndigheden måtte være i besiddelse af, bør der ved fastsættelsen af den forventede indtægt også tages hensyn til forventningerne om den almindelige indkomstudvikling inden for den erhvervsgruppe, som skatteyderen hører til.“

Som det fremgår heraf, kan ligningsmyndighederne ikke uden videre lægge 1968-indtægten til grund ved forskudsregistreringen. Det gælder også, hvor der er indgivet forskudsskema.

Dog må der selvfølgelig være tilfælde, hvor myndighederne ikke kan forkaste skatteyderens påstand om, at indkomsten i 1970 kommer til at svare til eller endog blive mindre end indkomsten i 1968.

Jeg må gå ud fra, at de myndigheder, der varetager forskudsregistreringen, i videst muligt omfang vil bestræbe sig for at følge de anvisninger, der er givet i den udsendte vejledning.

Af *Krog Hansen* til ministeren for offentlige arbejder (3. september 1969):

„Finder ministeren det rimeligt, at rabatordningen ved rejser med DSB på distancer større end 50 km for studerende ved blandt andet teknika er afskaffet, og hvad er motiveringen for denne afskaffelse?“

Begrundelse.

Indtil for nylig kunne studerende ved blandt andet teknika opnå rabat på returbilletter ved rejser med DSB på distancer over 50 km. Men nu har DSB afskaffet denne ordning.

Helsingør Teknikum, der er det eneste teknikum, der her i landet uddanner skibsingeniører, samler studerende fra hele landet, og derfor rammes særlig mange af de studerende ved dette teknikum økonomisk af, at rabatordningen ophæves. Men også ved andre teknika og læreanstalter vil mange studerende blive ramt økonomisk ved de forøgede udgifter til rejser mellem deres midlertidige opholdssted ved undervisningsstedet og hjemmet.

Det forekommer mig urimeligt, at et tilfældigt udsnit af de studerende, som i forvejen har en meget lille indtægt, skal rammes af en spareforanstaltning, der efter det oplyste drejer sig om et beløb på kun 2 mill. kr. årligt.

Derfor beder jeg ministeren om en motivering for ophævelsen af rabatordningen og anmoder samtidig ministeren om i samarbejde med undervisningsministeren, at der under en eller anden form sikres de studerende en videreførelse af rabatordningen, så de pågældende studerende ikke rammes økonomisk.

Minister for offentlige arbejder *Guldbergs* svar (17. september 1969):

I anledning af det af folketingsmedlem *Krog Hansen* stillede spørgsmål om ophævelse af rabatordningen for studerende skal jeg oplyse følgende:

Efter anmodning fra studieorganisationerne indførtes i 1952 en ordning, hvorefter studerende ved universiteter, teknika samt seminarier kunne rejse til nedsat betaling mellem studiebyen og hjembyen, når denne lå mindst 50 km fra studiebyen. Da statsbanerne ikke fra anden side modtog tilskud, som skulle kompensere den til de studerende ydede nedsættelse i billetprisen, måtte ordningen betragtes som en rent kommerciel foranstaltning, der sigtede mod erhvervelse til jernbanetransport af befordringer fra den store befolkningsgruppe, som bl. a. på grund af studier måtte tage bopæl et fremmed sted, og som derfor måtte formo-